

Döglött (ügynök)akták, hamis kísérletek

A lap 2007. évi 9. számában Ungváry Krisztián történész kétfenekű írást jegyzett /*Papirdandár, Volt belügyesek és az iratnyilvánosság* címmel/. A közélet gyűlölködő megmondója formálisan az állambiztonsági iratok eltűnését, hollétét, mennyiségét és felhasználhatóságát panaszolta fel – sok gonosz sejtetéssel. Mőszerolni könnyű, bizonyítani nem muszáj: ez megy ma, lassan szóra sem érdemes. Másodkézből pedig azokat igyekezett a múlt máig ható bűneivel megbélyegezni, akik az ő kutakodását, címkézéseit, rosszhiszemű próbálkozását az ügynök-akták megszűntetésére, azaz a törvénysértő erőlködését kifogásolták. Ezek egyike én volnék („a” sportjogász?!).

Ungváry úrral félúton vagyunk egy általa rám szórt, hamis ügynökvád igazságszolgáltatási helyre tételében. Őt a Legfelsőbb Bíróság végleges ítélete jogsértőnek minősítette, s elégtétel adására, valamint nem vagyoni kár megfizetésére kötelezte. Ugyanennek a rágalmozási ügynek a büntetőbírói eljárása rövidesen folytatódhat. Túl sok meglepetés ilyenkor már nincsen. Bíróság döntése Ungváry urat még az idén elítéltté avathatja. (A procedúra főbb elemei, maga az ítélet is *honlapomon olvasható, ellenőrizhető.*)

Más ember ilyenkor elmotyog egy sajnálatot, félreáll, netán új ellenség után néz. Nem így Ungváry úr, aki bosszút forralva régi és új hivatkozásokkal nem elégtételt ad, hanem - a maga jellegzetes módján - elégtételt vesz rajtam bukásáért. Fújja azokat a kamu hivatkozásokat, amelyeket a perben elbukott, vagy amelyekről a bírósági határozat úgy szól, mint vitatható nézetekről. Idézet a végső határozatból: „*A való tényeket pedig, mely szerint a felperes korábban a Belügyminisztérium alkalmazottja volt, és feladatkörébe tartozott az SZT-tisztek jogi sorsát rendező jogszabálytervezet elkészítése, az alperes ugyanilyen módon hamis színben tüntette fel. Ezzel a felperesnek ..védett jóhírnevét megsértette*”.

A történész szerző most előállt új, hamis tényállítással is az én egyesületi joggal kapcsolatos véleményemről és magatartásomról. Ismét lódít. Viszonylag magas közhivatali posztom ellenére közöm volt a 80-as években olyan egyesületek életre segítéséhez, mint pl. a naturistáké, a dunapataji polgároké, a homoszexuálisoké. Az akkoriban rebellisnek számító Ablak c. tévéműsorban, politikai kockázatot vállalva azon ügyködtünk, hogy ténybelileg és jogilag is nyílják ki az egyesületi szabadság. Bundás hazugság azt állítani, hogy az ÉS-vitában bárkit berendeltem volna. Ellenkezőleg, tanú van arra, hogy másodízben már én nem kaptam szót a közlésre, hanem az ÉS Duna-parti irodájába átkértek, s adtak egy ígéretet, hogy később majd jöhet egy interjú velem. Nem jött.

Sajnálom, hogy a szellemi ámokfutást csak a bíróságon van mód megállítani. Javaslom az olvasónak: az Ungváry-dolgozatokból vonja ki az ártó szándékot és a bosszúszomjat.

Mi marad utána?

Kolláth György, Bp.